

nenda on, homme hommiful minno waese haige emma peále tulla, siis pallun et vóitaksite Jummalala armo laua noud en-neste kasa. Sesit heile kuulsin, fui wágga emma iggateses sedda hingel abbi kátte sada. — Siis útles teine jálle: „Agga enne fui siit lähkume, astugem Altari ette, lange-gem seál pð!wili mahha ja saotkem omma palve pallumissi taewa pole feigewág-gewama ellarwatte ja surnutte Wallits-seja kátte, selle fáest úfsnes ráis ja sünd-sam armo abbi tulleb maestele ihho ja hingel polest.“ Sedda teggið nüüd mollemad. Kirriko öppetaia lugges süddame-sikult ja tuggewa héalega palve sanno laose emma párrast, et helde Jummalähháks selle haige luggu nenda fánama, fui se temma önnistussefs saaks. Laps rákis neid pallumisse sanno jummalakart-sikko melega jártele. Weel maenitse teine tedda, et piiddi ennast tassasel wiil ja fan-natlikult taewase Issa tahtmisze alla heit-ma, olgo Issanda púhha nou emma hai-

gusse párrast fui tahhes. Ifka se saaks fa lastele úfs. úsna armo nou. Lapsed piiddid meles piiddama, mis hallemelelinne Jummal púhha firja sees útseb: „Minna ei tabha teid mitte waesiks lapsiks játtia; minna tullen teie jute.“ Mollemad astusid siis kírkifust wália ja läksid toa jute. Seál murreisest öppetaja monnesuggust rohto lapsele kátte ja öppetas, kuida neid prugitakse. Siis játtis tedda Jummaloga. Ðeisel hommiful temma olli haige peále tulnud, fedda temma rohto läbbi jubba suggu patrem etteleidis, ja jággas temmale Jummalala armo. Maene sai monne náddala jártele omma terivist jálle kátte.

Agga kas olleks kúl pasjo neid lapsi, kes sellesamma armastuse se melega omma wannemattele nende hádda sees sedda abbi saaksid otsida, nenda fui selle juttustamisse sees nimmetud túttarlaps sekts olli ennesele julgust rõtnud? Mis hea ja mõnnus luggu olleks siis mitto ja mitto perres!